

L'economia, artèria de la vida i de la gent.
I un país, que era i continua sent.

Un país es configura per la seua llengua, les seues estructures socials i polítiques, però també per la seua economia. Gaudir d'una bona salut econòmica no és només una necessitat general, sinó la traducció d'una tendència històrica en la tradició col·lectiva del comerç, la creació d'empresa o la imaginació posada al servei del país. Tanmateix, la xarxa econòmica representa també la il·lusió d'un filat complex teixit al llarg de dècades, segles fins i tot. Pobles, famílies, camins i rutes comercials que han servit de coixí en la construcció d'un *savoir-faire* únic, com tants altres, però a la vegada fàcilment recognoscible i que només les guerres i les dictadures han pogut esquinçar de soca-rel.

Aquest número de *Mirmanda* és un experiment fet a partir del pensament i de vivències vàries. La realitat quotidiana de la gent que, entre l'Empordà i el Rosselló, però que bé podria ser també entre l'Aragó i Catalunya, o bé al sud del País Valencià, es troba en una transformació accelerada de les formes de vida i progrés: professions, empreses tradicionals, rutes comercials, pobles i famílies especialitzades en la fabricació d'un o altre producte, exportació-importació feta a l'inrevés, etc. Tot plegat fa que haguem pensat que era necessari una pausa. Un espai-temps de respir i reflexió: allò que érem, d'on venim, els efectes positius i menys bons d'uns camins paral·lels, a voltes

comuns, la realitat dels darrers anys, així com l'adaptació a uns temps de crisi actuals, tant des d'un punt de vista econòmic com també institucional, per la desafecció provocada per certs estats en la construcció europea. I és que *Mirmanda*, si és alguna cosa, és eminentment europea des del país mateix.

«Economies d'un temps i d'ara» obre la proposta d'analitzar l'economia a partir de la línia fronterera, aquella que oficialment ja no perviu pel bé d'Europa, teòricament també pel dels seus habitants. Els mateixos que des de fa segles, amb o sense barrera política, han continuat intercanviant productes, entrellaçant-se socialment o bé construint i reinventant-se com a país. Del Rosselló a Andorra, el segle xx representa, però, un moment clau en les transformacions locals i nacionals. Per això, la proposta de revisitar les idees sobre l'economia i els economistes mateixos de mig segle enrere proporciona una mesura comparativa que, altrament, no tindríem. En aquest sentit, l'element que més polèmica ha generat en les darreres dècades, però també ingressos i models diversos de desenvolupament territorial, ha estat el turisme. Fer-ne una lectura a posteriori o assumir i comprendre'n les raons als anys seixanta, en una Espanya subdesenvolupada, però també en una França alternativament democràtica, és un altre dels exercicis que proposa aquest número de la revista.

Realitats pràctiques locals se superposen a anàlisis econòmiques, reflexions filosòfiques i fins i tot literàries de l'evolució d'un país i de la seua construcció nacional en els darrers anys. Les «visions sobre l'economia europea i nacional» són, doncs, un element indispensable per a assolir allò que les imatges de Francesc Vera ens aporten en format silencios. Un silenci suau, ennuegador, aturat en el temps, per cridar l'atenció davant d'un país obsessionat per la seua progressió accelerada, la de la importació plaent, la de la destrucció de la costa i els oficis reals, allà on la terra sembla quedar menyspreada davant els ajuts emprobradors d'una o altra administració. Literalment, l'economia d'un país que està empesa a deixar de ser imaginativa, lliure. Francesc Vera (Sollana, la Ribera Baixa del Xúquer, 1953), fotògraf valencià, ara establert a Sueca, suggereix tot això a partir del seu món. Un món que pot ser perfectament extrapolable als maresmes de l'Empordà, les terres de Canet al Rosselló ara ocupades pel turisme massiu, les colònies del Ripollès o la indústria de la vinya de l'Albera.

En tot això, segueix sempre present l'element *afronterer*, destructor de voluntats polítiques desfasades, per indicació mateixa d'Europa, però també per necessitat i desig social. Els moviments alliberats, en la creació cultural com en l'empenta econòmica, són essencials. En una *addenda* final, el model comparatiu que coneixem rep una mirada paral·lela de mons allunyats físicament, propers en essència, on l'art —gust dels pobles, gust d'una època concreta— és novament i més que mai el millor transgressor de la frontera.